

oznanilo

Če otroka v jaslih
 razumeš kot Odrešenika,
 Mesijo in Gospoda,
 bo tvoje življenje
 postalo popolno,
 postal boš svoboden
 in boš vladal
 v samem sebi.
Anselm Grün

3. adventna
 nedelja

leto VII /2010-16
 11. december 2016

Mt 11,2-11

KAKŠEN BOG MORA PRITI?

Janez Krstnik v današnjem evangeliju doživlja stisko. Okrog sebe nima učencev in ljudje se več ne zatekajo k njemu, ampak je zaprt v ječi. Ve, da ne more pričakovati nič dobrega. Krstnik je oznanjal Odrešenika, mu pripravljal pot, sedaj pa ga v ječi mučijo bistvena vprašanja. Zato si postavlja temeljno vprašanje: je ta, »ki mora priti« (Mt 11,3), pravi? Podobne trenutke krize poznamo tudi iz življenja svetnikov, ko so doživljali skušnjave o smislu življenja, se pravi o bistvenih stvarih človeškega bivanja. Muči-

la jih je skušnjava, da njihovo delo nima pravega pomena, pogosto pa se jim je zdelo, da se jim Bog ne odziva. Poznali so »temno noč« Božje odsotnosti in puščavo njegovega molka. Vendar velja, da bo moral vsakdo, kdor se odpravi na pot za Gospodom, vedno pričakovati kakšno presenečenje: Bog ne bo tak, kakršnega mi pričakujemo, zato Boga srečamo samo v ponižni veri, in ko se mu prepustimo, da se nam bliža po poteh, ki si jih ne more-

mo niti zamišljati. Janez Krstnik je največji »med rojenimi od žená«, pravi sam Jezus. Zakaj? Tudi zato, ker postavlja vprašanje: »Ali si ti tisti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?« Ne

želi si ustvariti svoje podobe Boga in ne želi si izoblikovati svojega malika, ampak ostaja odprt. Poslušen je Drugemu. Prav njegova izkušnja nam pove, da Boga ni mogoče opisati ali »ujeti« v naš miselni koncept, ampak se vedno »izmuzne« našim opisom. Bog je večji od našega koncepta in neskončno presega našo misel.

Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem

Adventni čas nas vabi, da potrpežljivo odstiramo in iščemo pravo podobo Boga:

»Potrpite tudi vi; utrdite svoja srca« (Jak 5,8).

Janez Krstnik je potrpežljiv in ponižen ter sprejme podobo Boga, kakršen je, in ne, kakršnega si je on zamislil.

Prosimo Gospoda, da bi ga sprejeli takega, kakršen je, in ga pričakovali v iskreni ponižnosti.

In Jezus jim je odgovoril: »Pojdite in sporočite Janezu, kar slišite in vidite: slepi spregledujejo in hromi hodijo, gobavi se očiščujejo in gluhi dobivajo sluh, mrtvi se obujajo in ubogim se blagovest oznanja; in blagor mu, kdor se nad menoj ne spotakne.« (Mt 11,4–6)

Kaj pomeni, da v besedi, ki je postala meso, gledamo Božje veličastvo? Niče ni nikoli videl Boga – tako nam govori Stara zaveza. Toda v Jezusu je Bog postal viden, v njem zasije Božje veličastvo. V Jezusovem obrazu lahko gledamo nevidnega Boga. In to veličastvo je polno milosti in res-

nice, iz njega sije Božja milina. Tako dobi vse-mogočni Bog človeško srce, polno ljubezni in topline. In Božje veličastvo je ena sama resnica. Ko gledamo z Jezusom, se nam odprejo oči in se nam jasnijo najgloblje skrivnosti sveta. Za nas to ni več nerazumljivi, hladni in temni svet, ampak svet, ki ga je ustvarila Božja beseda in tako toplo in ljubko zasije v tem betlehenskem detetu.

Anselm Grün

PRIČAKOVATI GOSPODA

Nekoč je živel dober judovski učenec, ki je imel vročo željo, da bi videl preroka Elija. Prosil je očeta, da bi mu ga pokazal. Oče mu je dejal: »Če se boš pobožno in vztrajno poglobljaj v postavo, ti zagotavljam, da ga boš vreden videti.« Sin se je z vso vnemo vrgel na študij svetih knjig in jih je nekaj tednov prebiral dan in noč. Potem je stopil pred očeta in mu dejal: »Storil sem, kar si zahteval od mene, toda Elija se mi ni razodel.« Ne bodi neučakan,« je odvrnil oče, »če si ga tako želiš, se ti bo gotovo razodel.« Ko je nekega večera deček sedel pri mizi, je v hišo stopil berač. Bil je blaten od poti in njegova obleka je bila razcapana. Njegov obraz je bil poln gub in na upognjenem hrbtu je nosil težak tovor. Ko je hotel breme odložiti, mu je deček osorno dejal: »Kaj pa delaš? Ali misliš, da si prišel v gostišče?« »Zelo sem utrujen,« je popotnik bolj izdahnil kot rekel. »Dovolj, da se tu vsaj malo odpočijem, potem bom poiskal prenočišče.« »Ne, ne moreš ostati tukaj. Oče ne dovoli, da bi prihajali v našo hišo klateži s svojo umazano ropotijo.« Popotnik je zavzdihnil, si oprtal tovor in odšel. Uro pozneje se je vrnil oče in sina vprašal: »Ali si že srečal preroka Elija?« »Ne, ne še,« je odvrnil sin. »Ali ni bilo nocoj nikogar sem?« je vprašal oče. »O ja, pred kratkim je bil tukaj neki klatež s težko prtljago,« je povedal sin.

»In si ga lepo sprejel?« »Ne, nisem.« Zakaj pa ne? Mar nisi vedel, da je to Elija? Žal je sedaj prepozno.« Od takrat si je sin zadal kot sveto dolžnost, da bo sprejel vsakega popotnika, ne glede na to, kakšne zunanosti je. Bil je prepričan, da s takim ravnanjem sprejema samega preroka Elija. Kristus nam je pokazal, da ga srečamo v svojih bližnjih: naših domačih, sosedih in sodelavcih, v ubogih in vseh, ki so v stiski. Imamo pa še eno nalogo: da z dejavno ljubeznijo Kristusa naredimo vidnega vsem ljudem, s katerimi živimo in se srečamo.

Po: B. Rustja, Zgodbe za advent in božič

Samo eno nam manjka, eno, ki je vse: da bi bolj zaupali življenju kot imetju, bolj soncu kot lastnim lučem, bolj Bogu kot lastnim močem.

(p. Pavle Jakop)

Moli kratko pa dobro!
Pokrižaj se zjutraj, ko vstaneš,
priporoči vsako delo Bogu.
Brez večerne zahvale
naj bi človek ne zaspal.
(bl. A. M. Slomšek)

IN BOŽIČ SE ZGODI!

Božiča se ne da narediti – božič se zgodi, postane in je. Božič je Božji dar človeku. In božič je, je bil in bo – četudi še niso očiščena vsa okna, še nimamo vseh daril, še ni vsa pošta odposlana ali pa v trgovinah ni več lososa ... Z vsemi našimi nakupi, izbranimi meniji, skrbno pripravljenimi darili in z vsemi našimi pripravami božiča ne moremo narediti – božič se zgodi. In to je največje darilo, ki nam je v teh dneh podarjeno. In ta, ki nam to podarja, ni kar nekdo – to je sam Bog osebno. Brez njega tega praznika sploh ne bi bilo. Pa še to: ta praznik je popolnoma neodvisen od vsega našega »cirkusa«. Božič je tudi brez tega. Nobenih pogojev, dokazovanja, nobene dovršenosti. Ne zamenjajmo vzroka in posledice! Posledica je vse to, kar smo naredili iz praznika in teh adventnih tednov. Včasih se nam lahko že zgodi, da pozabimo na pravi vzrok – in po možnosti živimo celo v napačnem prepričanju, da praznik postane praznik šele takrat, ko sami vse postori-

mo. Bog je postal človek – to je bilo in je in bo. Božič je bil in je in bo! Nekdo nam je rekel DA brez »če« in »toda«. Nekdo nas tako ljubi, da ne počaka, da vse opravimo – ampak nam pride preprosto naproti. Nekdo pride v naše človeško bivanje, v naše male in velike skrbi, naše strahove, upanja, v naš vsakdan. Veliki, močni, vsemogočni Bog, se tako poniža, da pride v naše omejeno, malenkostno in pogosto nemočno življenje. Tako Bog postane človek, postane celo otrok.

A. Schwarz, Moj resnični božič

Zakaj je Bog v Jezusu postal človek?

»Zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja (je) prišel iz nebes« (Nicejsko-carigradska veroizpoved).

(KKC 456–460)

Bog je v Jezusu Kristusu svet spraval s seboj in ljudi odrešil iz ujetništva greha. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina« (Jn 3,16). V Jezusu je Bog sprejel naše umrljivo človeško meso, delil z nami našo zemeljsko usodo, naše trpljenje in našo smrt ter bil eden izmed nas v vsem, razen v grehu.

Dragi kristjani! Kdo ne bi jokal od veselja, če stopi k jaslicam Božjega deteta in gleda v njih ljubkega otroka, našega novorojenega Zveličarja, visokega porekla, edinorojenega nebeškega Očeta, ki je ustvaril nebo in zemljo in mu služijo legije angelov. In njegovo veliko revščino, rojenega v hlevu, povitega v plenice in položenega v borne jasli. O, pridite vendar semkaj, drage krščanske duše, da bi videli ljubo dete Jezusa, da z njim spregovorite besedo tolažbe in o našem zveličanju. »Zakaj si zapustil lepa nebesa in prišel v to solzno dolino?« »Da bi iskal vas, moje izgubljene ovce, in vas večno zveličal.« O, kakšna tolažba za nas. Sedaj se nam ni bati za naše zveličanje! Kajti če »Bog ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse, nam bo z jim podaril tudi vse drugo« (prim. Rim 8,32). Kaj pa želiš ti, ljubljeno Božje dete, od nas za svojo neskončno ljubezen? »Nočem vašega imetja, niti vaše hiše in posesti, le eno zahtevam od vas, človeški otroci, kar sem hotel od Petra: Hodite za menoj!« Jezus želi, da hodimo za njim. In tega mu ne moremo odreči. Le kdo bi mogel odreči prošnjo ljubkemu otroku?

Po: A. M. Slomšek – Svetniki

Zakaj je Jezus Kristus Gospod vsega sveta?

Jezus Kristus je Gospod sveta in Gospod zgodovine, ker je bilo vse ustvarjeno zanj. Vse ljudi je odrešil in vse nas bo sodil.

(KKC 668–674, 680)

On je nad nami kot edini, pred katerim v molitvi upogibamo kolena; on je pri nas kot glava svoje Cerkve, v kateri se že zdaj začinja Božje

kraljestvo; on je pred nami kot Gospod zgodovine, medtem ko bodo sile teme dokončno premagane in se bo zgodovina končala po Božjem načrtu; naproti nam prihaja v slavi, da bo – ob dnevu, ki ga ne poznamo – prenovil in dovršil svet. Njegovo bližino lahko doživimo predvsem v Božji besedi, v prejetem zakramentu, v skrbi za uboge in tam, kjer »sta dva ali so trije zbrani« v njegovem imenu.

Kako bi mogel

opisati srečo tistega

zakona, ki ga Cerkev združuje?

Kakšen jarem: dva verujoča, združena v enem upanju, v eni želji, v eni obliki življenja, v enem služenju.

Nikakršne ločenosti v duhu,

nikakršne v mesu,

temveč zares dva v enemu mesu.

Kjer je meso eno, je en tudi duh.

(Tertulijan)

SREDI TUJINE

NAPOLNJENI Z ŽIVLJENJEM

Evangelist Matej nam predstavi dramatično dogajanje. Skrbni oče Jožef ima sanje, v katerih je opomnjen, da naj vzame dete in njegovo mater ter beži v Egipt. Herod namreč hoče dete umoriti, ker se ga boji. On, ki vlada z zunanjo močjo, se boji nemočnega, nebogljenega otroka. V otroku naleti na drugačno moč: moč ljubezni. Ta silnega vladarja preplaši. Izkušnjo, ki jo opisuje evangelist, poznamo iz lastnega življenja. Vedno, ko sledimo Božjemu otroku v nas, ko zaupamo temu, kar se novega v nas rojeva, se naša okolica odzove prestrašeno in agresivno. Temu, kar išče svoj glas v nas, se bodisi posmehuje bodisi se proti temu bori tako, da nam očita egoizem. Da mislimo samo nase, nič pa na dolžnosti, ki jih imamo do drugih. Takšni očitki v nas prebujajo slabo vest. Začnejo nas razjedati občutki krivde, ali nismo morda v resnici preveč egoistični. Saj bi lahko preprosto živeli tako, kot smo dotlej. V takšnih trenutkih nas pred agresivnimi vzgibi iz okolici varuje angel – podobno kot Jožefa, ki ga je opomnil v sanjah. Zavaruje nas tako, da se umaknemo izpod oblasti starega vladarja. Angel Jožefu ukaže, naj zbeži v Egipt, naj odide na tuje. Egipt je veljal za deželo modrosti. Naučiti se moramo drugačne modrosti od te, ki nam jo kot pravo ponuja naša okolica.

Jezus je izpostavljeni Božji otrok, ki nas sredi tujine našega življenja napolnjuje z Božjim življenjem, ki nam dovoljuje, da se na tujem počutimo doma. In Jezus je tisti, ki nas je odrešil spon greha in krivde. Božična zgodba, kot nam jo pripoveduje evangelist Matej, nam pokaže, da smo tudi mi izpostavljeni Božji otroci. V sebi imamo nekaj, kar tukaj ni v celoti doma, nekaj, kar presega ta svet in nam vedno daje občutek, da smo tujci. V nas je hrepenenje, ki presega ta svet. To je sled, ki jo je Bog položil v naše srce. In ta sled nam pove, da ne smemo kar tako »slediti« temu, kar od nas pričakuje okolica.

A. Grün, Želim ti božičnega angela

Bog je tako velik,
da lahko postane majhen.

Bog je tako mogočen,
da se lahko naredi nemočnega
in se nam približa kot nemočno dete,
da ga moremo ljubiti.
(Benedikt XVI.)

Verovati pomeni: vse življenje
vzdržati Božjo nedoumljivost.
(Tomaž Akvinski)

Z učlovečenjem se je Bog
približal otrokom vsega sveta,
tem najbolj nebogljenim,
šibkim in ogroženim
človeškim bitjem in tako izrekel
svoj »da« prav vsakemu človeku.
(Vinko Škafar)

Postal je to, kar smo mi,
da bi lahko iz nas naredil to,
kar je on.

(sv. Atanazij Veliki)

21. december PETER KANIZIJ

Ta izredni apostol je bil doma na Nizozemskem, kjer se je rodil 8. maja 1521 v mestu Nimwegen. Kot študent filozofije v Kölnu je svoj priimek Kanijs polatinil v Canisius. Leta 1543 ga je Peter Faber sprejel v novoustanovljeno družbo Jezusovo. Študiral je na raznih evropskih univerzah, dokler ga ni Ignacij Lojolski leta 1547 poklical v Rim, kjer je pod njegovim vodstvom opravil duhovne vaje, po njih pa mu je Ignacij za področje njegovega apostolskega delovanja določil Nemčijo. Deloval je v mnogih evropskih mestih, kjer je slovel kot izreden pridigar, ki je privlačil velikanske množice. Umrli je 21. decembra 1597. Leta 1925 je bil razglašen za svetnika in cerkvenega učitelja.

OZNANILA

1. V soboto, 17. decembra 2016, bo ob 15h ADVENTNA DUHOVNA OBNOVA in priložnost za osebno sveto spoved. Lepo vabljeni.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 11. december 2016

3. adventna nedelja

9.30 za vse žive in pokojne člane naše skupnosti

NEDELJA, 18. december 2016

4. adventna nedelja

9.30 za + starše Lovše, Mihelčič, Thomas, Wiesbauer

Človek, ki se popolnoma
preda v Božje roke,
ni Božja marioneta,
ni dolgočasna,
prilagodljiva oseba ...

Samo človek, ki se popolnoma
zaupa Bogu, najde pravo svobodo,
veliko in ustvarjalno
prostranost dobrega.

Človek, ki se obrne k Bogu,
ne bo manjši, temveč večji,
kajti po Bogu in skupaj z njim
bo postal Božji,
bo postal resnično on sam.
(Benedikt XVI.)

Ljubezen ne misli hudega.
Nikoli ne obračunava.
Ne dela poračunov.
V medsebojnih zvezah
pogosto delamo račune o tem,
kaj nam je drugi storil.
In to mu vračamo v mišljenju,
da dobra zveza živi od izravnav.
Če me drugi rani, ga moram tudi jaz raniti.
Toda tako se nikoli ne izravna,
ampak nastaja le neprestano obračunavanje,
hudičev krog medsebojnih žalitev,
ki se nikoli ne zaključí.
Samo ozkosrčnež obračunava
in vedno znova dela poračune.
Kdor je v ljubezni postal dovolj širok,
temu ni potrebno, da bi hudo vračal.
Ljubezen premaguje zlo, namesto da bi ga množila.

Po: A. Grün, O čudežu ljubezni

Ko bi umirali dvakrat,
bi lahko enkrat tvegali.
A umremo samo enkrat in
od naše smrti je odvisna večnost.
(sv. Janez Vianej)

Po smrti nikakor ne bomo ločeni
drug od drugega,
saj hodimo vsi po isti poti in se
bomo spet srečali na istem kraju.
(Simeon Solunski)

Razen Božje usmiljenosti
ni nobenega drugega
vira upanja za ljudi.
(sv. Janez Pavel II.)

**Ste se danes
že nasmejali?**

“Dragi, kaj ti ne nameravaš skleniti
življenjskega zavarovanja?” “Tega pa
ne! Moj znanec že trideset let

plačuje pa še vedno ni
umrl!” “Morda boš imel pa
ti več sreče!”

Moški je na cesti ogovoril
mimoidočega: “Oprostite,
kako pridem v filharmonijo?” “Ja, veliko bo treba
vaditi, pa bo!”

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33** *(Matija)*

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**